

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

ความถนัด (Aptitude) หมายถึง ภาวะทางจิตที่แสดงว่า คนมีทางโน้มพิเศษที่ทำให้คนเหมาะที่จะทำงานชนิดหนึ่ง ๆ¹

เคลลี² (Kelly) ให้ความหมายของความถนัดว่า หมายถึงความสามารถในการกระทำและได้แยกประเภทของความถนัดออกเป็น

1. ความถนัดทางการเรียน (scholastic aptitude) แบ่งเป็นความสามารถทางภาษา (verbal) และคณิตศาสตร์ (mathematical)
2. ความถนัดทางเชิงกล (mechanical aptitude) เป็นความสามารถในการเข้าใจหลักทางเชิงกลและการใช้เครื่องมือ
3. ความถนัดทางกีฬา (athletic aptitude) เป็นความสามารถในการเล่นกีฬาได้หลาย ๆ อย่าง
4. ความถนัดทางดนตรี (musical aptitude) เป็นความสามารถในการเล่นดนตรี และเล่นดนตรีได้ดี
5. ความสามารถทางศิลปะ (artistic aptitude) เป็นความสามารถที่จะสร้างสรรค์งานทางศิลปะ การแสดงออก หรือชำนาญงานด้านสุนทรียภาพ
6. ความถนัดเชิงเสมียน (clerical aptitude) เป็นความสามารถที่จะเรียนด้านพิมพ์ดีด ขวเลข ได้

¹ คุ้ม ชุมสาย, จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน (พระนคร . 2508), หน้า 250.

² E. Lowell Kelly, Assessment of Human Characteristics (New Delhi, Prentice - Hall of India Private Limited, 1969), p. 16 - 17.

แบบสอบถามความถนัดมีหน้าที่สำหรับวัดนิสัย และทิศทางแห่งความงอกงามของสมอง คือ เป็นแบบสอบถามที่จะช่วยให้เราคาดคะเนว่า เด็กคนนี้จะสามารถไปได้ไกลปานใด จะเรียนรู้สิ่งนั้น สิ่งนี้ได้เท่าไร ถ้าเขาได้รับการฝึกฝนที่เหมาะสม³

✓ ส่วน นอลล์ และ สแคนเนลล์⁴ (Noll & Scannell) กล่าวว่า แบบสอบถามถนัด เป็นแบบสอบถามที่ใช้ในการทำนาย วัดความสามารถของแต่ละบุคคล นอกจากนี้ยังใช้วัดทักษะหรือความรู้ที่จำเป็นเพื่อนำไปสู่ความสำเร็จในการทำงานต่าง ๆ ดังนั้น หากกล่าวโดยย่อแล้ว ความถนัดก็อาจหมายถึง ศักยภาพทั้งหลายซึ่งสามารถฝึกฝนให้เกิดทักษะเฉพาะอย่างได้⁵ ตัวอย่างเช่น ความถนัดในงานคานเสมียน (clerical aptitude) ก็อาจเป็นศักยภาพ ซึ่งสามารถฝึกฝนให้ทำงานในคานเลขานุการ หรือเสมียนได้ ส่วนความถนัดในเชิงกล (mechanical aptitude) เมื่อได้รับการฝึกก็อาจเกิดทักษะในการใช้เครื่องจักรกล กดเจาะ หรือการเชื่อมโลหะ การตัดสายโลหะต่าง ๆ และงานที่เกี่ยวข้องกับเครื่องจักรกลต่าง ๆ ได้

✓ ความสนใจ (Interest)

ชนิดและปริมาณของความสนใจเป็นเรื่องของแต่ละบุคคล เพราะคนเราทุกคนย่อมจะสนใจในเหตุการณ์และสิ่งของที่แตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของ

³ชวาล แพทย์กุล, เทคนิคการวัดผล (พระนคร : โรงพิมพ์วัฒนาพานิช, 2507), หน้า 115.

⁴Victor H. Noll, Dale P. Scannell, Introduction to Educational Measurement (3d ed; Boston: Houghton Mifflin Company, 1972), p. 389:

⁵กรมการฝึกหัดครู, กระทรวงศึกษาธิการ, การทดสอบเพื่อแนะแนว (ฉบับที่ 87: 2510), หน้า 154.

แก่คนที่ได้รับมาไม่เหมือนกัน⁶ และความสนใจยังเป็นแรงผลักดันอันหนึ่งที่กระตุ้นให้บุคคล กระทำการใด ๆ หรืออาจจะกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ความสนใจแสดงถึงความโน้มเอียงในการ ที่บุคคลจะเลือกหรือทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งมากกว่าสิ่งอื่น ๆ ถ้าจะกล่าวให้ง่ายกว่านี้ ความสนใจดี คือ "ความชอบ" หรือสิ่งที่เราชอบนั่นเอง⁷

เพาเวลล์⁸ (Powell) กล่าวว่า ความสนใจวัดได้โดยวิธีต่อไปนี้ คือ

1. ใช้แบบสอบถามวัดความสนใจ (Interest Inventories) แบบสอบถาม ความสนใจจะประกอบด้วยข้อความชุดหนึ่ง สำหรับให้แต่ละบุคคลแสดงความรู้สึกชอบ หรือ ไม่ชอบต่อข้อความต่าง ๆ เหล่านั้น

2. ใช้แบบสอบถามแบบเปิด (Open - ended Questionairs) โดยให้แต่ละ บุคคลมีอิสระที่จะตอบคำถามต่าง ๆ ได้ตามความรู้สึกที่แท้จริงของตน

3. ใช้การสัมภาษณ์ (Interviews) ซึ่งจะช่วยให้ผู้สัมภาษณ์ได้สังเกตเห็น พฤติกรรมของผู้ถูกสัมภาษณ์ได้

รายงานการวิจัยด้านความถนัด

บลูม และ ปีเตอร์⁹ (Bloom and Peter) กล่าวว่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่าง

⁶ จิตรภา วสุวานิช, จิตวิทยาการศึกษา (ภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง : 2514), หน้า 44.

⁷ กรมการฝึกหัดครู, กระทรวงศึกษาธิการ, เรื่องเดิม, หน้า 235.

⁸ Marvin Powell, The psychology of Adolescence (New York: The Bobbs - Merrill Company, Inc., 1963), pp. 337 - 338.

⁹ Benjamin Segel Bloom, Frank R. Peter, The Use of Academic Prediction Scale for Counselling and Selection College Entrance (New York: The Press of Glence Inc., 1961), p. 68.

เกรตในมหาวิทยาลัยกับในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และคะแนนจากแบบทดสอบความถนัดมีค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ .74 ถึงแม้ว่าค่าสหสัมพันธ์พหุคูณที่ได้นี้สูงกว่าการหาสหสัมพันธ์อย่างง่าย (Simple Correlation) ระหว่างเกรตในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกับเกรตในมหาวิทยาลัย (.02) ก็ไม่ทำให้เราใช้เกรตชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกับคะแนนจากแบบทดสอบความถนัดตัดสินถึงผลการเรียนในมหาวิทยาลัยได้ และจากการศึกษาถึงสหสัมพันธ์ระหว่างความถนัดกับเกรตในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบความถนัดกับเกรตในมหาวิทยาลัย มีสหสัมพันธ์กันเท่ากับ .71 และ .73 ตามลำดับ

ค.ศ. 1959 สตินสัน¹⁰ (Stinson) ใช้แบบทดสอบความถนัด DAT กับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนจากเมืองเมเปิลวูด (Maple Wood) มลรัฐมิสซูรี (Missouri) ผลปรากฏว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างเกรตเฉลี่ยกับแบบทดสอบย่อยชุดการคิดใช้เหตุผลเชิงภาษามีค่าเท่ากับ .45 ชุดความสามารถเชิงตัวเลขเท่ากับ .55 ชุดการคิดใช้เหตุผลเชิงนามธรรมเท่ากับ .34 และชุดปิตีสัมพันธ์เท่ากับ .48 ซึ่งจะเห็นได้ว่าแบบทดสอบย่อยชุดความสามารถเชิงตัวเลขมีความเที่ยงตรงเชิงพยากรณ์ต่อเกรตเฉลี่ยสูงกว่าชุดอื่น ๆ

ค.ศ. 1965 เกรย์¹¹ (Gray) ได้ทำการวิจัยโดยนำแบบทดสอบย่อยฟอร์ม เอ (Form A) ของ ดี เอ ที (DAT) ในด้านเหตุผลเกี่ยวกับคำพูด (Verbal reasoning) เหตุผลทางนามธรรม (Abstract reasoning) การสะกดคำ (Spelling) และประโยค (Sentence) ไปทดสอบกับคนที่สมัครเข้าเป็นทหาร ที่ เอ็น ซี โอ อะคาเดมี่ ฟอर्ट บลิส (N. C. O. Academy Fort Bliss, Texas) เมื่อคำนวณหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

¹⁰ Pairlee J. Stinson, "Sex Difference Among High School Senior," Journal of Educational Research, Vol. 53, November 1959, pp. 103-107.

¹¹ Bernard Gray, "The Differential Aptitude Test in a Military Academic Setting," Journal of Educational Research, Vol. 58, No. 8 (April, 1965), pp. 352 - 353.

ระหว่างคะแนนสอบกับคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียน ผลปรากฏว่าสหสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลเกี่ยวกับคำพูด (Verbal reasoning) กับสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียน มีค่าสูง แสดงว่าแบบทดสอบย่อยชุดเหตุผลเกี่ยวกับคำพูดมีประสิทธิภาพสูง เหมาะที่สุดในการทำนายผลการเรียน และคัดเลือกบุคคลเข้าเรียนในวิชาการด้านนี้

ค.ศ. 1967 เอลล์¹² (Elle) หาความแม่นยำของแบบทดสอบความถนัดจากการเรียน และแบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผลในการเรียนโดยใช้เกรดเฉลี่ยภาคเรียนแรกเป็นเกณฑ์ ทดสอบกับนักศึกษาที่วิทยาลัยโอเรกอนใต้ (Southern Oregon College) จากผลการวิจัยพบว่า แบบทดสอบความถนัดทางการเรียนสามารถทำนายผลการเรียนได้ดีที่สุด ส่วนคะแนนจากแบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผลในการเรียนที่ได้ผลดีในการทำนายผลการเรียนคือ แบบทดสอบสังคมศึกษา และภาษาอังกฤษ

ในปีเดียวกัน แพสสันส์¹³ (Passons) ได้ศึกษาความแม่นยำในการใช้แบบสอบ ACT (American College Test) แบบทดสอบความถนัดทางวิชาการ (Scholastic Aptitude Test - SAT) และคะแนนสัมฤทธิ์ผลการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นตัวทำนายคะแนนเฉลี่ยผลการศึกษาระดับแรก และทำนายคะแนนวิชาการศึกษาทั่วไป 10 วิชา ของนิสิตชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเพรสโน (Presno State College) จำนวน 882 คน ซึ่งสำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 1963 ถึง 1964 ปรากฏว่าคะแนนสัมฤทธิ์ผลการศึกษาระดับ

¹²Martin Joseph Elle, "Prediction of the Academic Success of Freshmen at Southern Oregon College," Dissertation Abstracts, 27 (March, 1967, pp. 2875 - 2876).

¹³William R. Passons, "Prediction Validities of the ACT, AST and High School Grade for First Semester GPA and Freshman Course," Educational and Psychological Measurement, 27 (1968), pp. 1143 - 1144.

มัธยมศึกษาตอนปลายมีความแม่นยำสูงที่สุด ทัวทำนายได้ยาวที่มีประสิทธิภาพสูงสุดคือ คะแนนทดสอบความถนัดทางด้านภาษา

ต่อมา วอลเบอร์ก¹⁴ (Walberg) ศึกษาเกี่ยวกับการทำนายผลสำเร็จในการศึกษาวิชาครูของนักเรียนฝึกหัดครูปีที่ 4 ของ Illinois Teachers College ใน Chicago กลุ่มตัวอย่าง 280 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะปานกลาง และอาศัยอยู่ในเมือง โดยใช้แบบทดสอบความถนัดทางการเรียน (Scholastic Aptitude Test) และคะแนนที่ได้รับเมื่อจบการศึกษาเป็นตัวพยากรณ์ ผลการศึกษาด้านวิชาครูเป็นเกณฑ์ในการพยากรณ์ พบว่า สหสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางวิชาครู กับความถนัดทางการเรียนมีค่า .389 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สหสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการกับคะแนนที่ได้รับเมื่อจบการศึกษา ก่อนเข้าศึกษาในวิทยาลัยมีค่า .097 และไม่มีนัยสำคัญ การวิจัยครั้งนี้ได้ผลตรงกับการศึกษาของนักศึกษา Lycoming College ระหว่างปีการศึกษา 1967 - 1968 จำนวน 210 คน เครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้า คือแบบทดสอบความถนัดทางการเรียน (Scholastic Aptitude Test) แบบทดสอบตามเรื่องปัญหาทางการเรียน และเกรคเฉลี่ยในการเรียนระหว่างปี 1967 - 1968 ผลการศึกษาปรากฏว่าสำหรับกลุ่มรวมชายหญิง ความถนัดทางการเรียน แบบสอบถามและเกรคเฉลี่ยไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ สำหรับกลุ่มนักเรียนชายความถนัดทางการเรียนไม่สามารถที่จะทำนายผลการเรียนของนักเรียนได้ และมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 %

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹⁴Herbert J. Wallberg, "Scholastic Aptitude the National Teacher Examinations and Teaching Success," Journal of Education Research, 61 (1967), pp. 129 - 131.

✓ ค.ศ. 1972 โกลด์แมน¹⁵ (Goldman) ได้ศึกษาโดยติดตามผลการเรียนของ นักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค Arkansas (Vocational Technical School in Arkansas) ระหว่างปีการศึกษา 1967 - 1970 จากกลุ่มตัวอย่าง 2065 คน ที่ทำการศึกษาอยู่ใน 18 สาขาของวิทยาลัยทุกคนที่เข้าทำการศึกษาจะต้องสอบผ่านแบบทดสอบ General Aptitude Test Battery (GATB) ซึ่งแบ่งเป็นฉบับย่อยดังนี้คือ แบบทดสอบทางคำสติปัญญาทั่วไป (Intelligence) แบบทดสอบคำภาษา (Verbal Aptitude) แบบทดสอบเกี่ยวกับตัวเลข (Numerical Aptitude) แบบทดสอบมิติสัมพันธ์ (Spatial Aptitude) จากการแบ่งคะแนน GATB ออกเป็น 2 กลุ่ม คือผู้ที่ได้คะแนนเหนือคะแนนเฉลี่ยกับผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย ผลปรากฏว่า สำหรับนักศึกษาที่เรียนวิชาการซ่อมตัวถังรถ (Automobile Body Repair) วิชาธุรกิจการศึกษา (Business Education Program) การซ่อมเครื่องยนต์, การประดิษฐ์ไม้, การซ่อมตู้เย็น กลุ่มที่ได้คะแนน GATB สูงกว่าคะแนนเฉลี่ย จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาเหล่านี้สูงกว่ากลุ่มที่ได้คะแนน GATB ต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนวิชาอื่น ๆ อีก 7 วิชา มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทยก็มี ปี พ.ศ. 2509 สหิส สุระเคชะ¹⁶ ได้สร้างแบบสอบความถนัดในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และทำการวิจัยโดยสร้างข้อสอบความถนัดในการเรียนชั้น 1 ชุด เพื่อนำไปสอบนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 243 คน

¹⁵Robert Charlie Goldman "The General Aptitude Test Battery As a Predictor of Student Success in Seven Area Vocational Technical Schools in Arkansas," Dissertation Abstract International, 32 (January, 1972), p. 3686 A.

¹⁶สหิส สุระเคชะ, "การสร้างแบบสอบความถนัดในการเรียนสำหรับนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และความถนัดในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5" (ปริชานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต แขนงจิตวิทยาพัฒนาการ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2509).

จากโรงเรียนเทศบาล 1 โรง และโรงเรียนประชาบาล 1 โรง ในจังหวัดพระนคร ได้วิเคราะห์ข้อกระทง และนำข้อสอบที่วิเคราะห์ได้ไปสอบกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้น ป.5 ปีการศึกษา 2508 จำนวน 378 คน จากโรงเรียนรัฐบาล 2 โรง ในจังหวัดพระนคร แล้วนำผลมาวิเคราะห์ จึงพบว่าข้อสอบ 83 ข้อ ที่วิเคราะห์ได้มีความยากตั้งแต่ 14 % ถึง 78 % และมีอำนาจจำแนกตั้งแต่ .31 ถึง .72 ค่าความเที่ยงเป็น .936 ค่าความตรงในการทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาเลข ความเข้าใจ การสะกดคำวิทยาศาสตร์ และคะแนนสอบรวมเป็นอัตราส่วนร้อยละ จากการสอบได้เป็น .77, .55, .56, .61 และ .72 ตามลำดับ และในทำนองความแตกต่างของความถนัดในการเรียน พบว่า คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชายมากกว่าของนักเรียนหญิง นักเรียนที่อายุต่างกันจะมีความถนัดไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่บิดา มารดา หรือผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพค้าขาย มีคะแนนเฉลี่ย 53.82 และนักเรียนธรรมดาไม่มีกิจการค้า หรือผู้ปกครองประกอบอาชีพทางช่างและบริการ มีคะแนนเฉลี่ย 50.86

ปี พ.ศ. 2511 บวรศรี ยามาตัน¹⁷ ได้พัฒนาข้อทดสอบสมรรถภาพทางสมองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา และศึกษาประสิทธิภาพของข้อทดสอบแต่ละแบบในการทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยอาศัยแนวจากข้อทดสอบมาตรฐานของต่างประเทศ ข้อทดสอบชุดนี้ประกอบด้วย ข้อทดสอบย่อย 6 ชุด คือ อุปมาอุปไมย ความสัมพันธ์เชิงที่ว่าง อนุกรมตัวเลข แทนค่าตัวเลข โจทย์เลขคณิตและสรุปผลการวิจัย ความยากและอำนาจจำแนกของข้อกระทง ความเชื่อถือได้และความแม่นยำของข้อทดสอบย่อยแต่ละชุด และรวมทุกชุด ปรากฏผลดังนี้

1. ข้อทดสอบแบบอุปมาอุปไมย มีความยากอยู่ระหว่าง 23 % ถึง 83 %
อำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .25 ถึง .66 ความเชื่อถือได้เป็น .43 และความแม่นยำเป็น

¹⁷บวรศรี ยามาตัน, "การพัฒนาข้อทดสอบสมรรถภาพทางสมอง เพื่อใช้กับนักเรียนไทย ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511).

.09 มีประสิทธิภาพในการทำนายผลสำเร็จเป็น 4 %

2. ข้อทดสอบแบบความสัมพันธ์เชิงที่ว่างมีความยากอยู่ระหว่าง 32 % ถึง 79 %
อำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .18 ถึง .51 ความเชื่อถือได้เป็น .65 ความแม่นยำเป็น .40
มีประสิทธิภาพในการทำนายผลสำเร็จเป็น 8 %

3. ข้อทดสอบแบบอนุกรมตัวเลข มีความยากอยู่ระหว่าง 26 % ถึง 80 % อำนาจ
จำแนกอยู่ระหว่าง .32 ถึง .63 ความเชื่อถือได้เป็น .64 และความแม่นยำเป็น .26
ประสิทธิภาพในการทำนายผลสำเร็จเป็น 3 %

4. ข้อทดสอบแบบแทนค่าตัวเลข มีความยากอยู่ระหว่าง 31 % ถึง 82 %
อำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง -.02 ถึง .71 ความเชื่อถือได้เป็น .71 ความแม่นยำเป็น .51
มีประสิทธิภาพในการทำนายผลสำเร็จเป็น 14 %

5. ข้อทดสอบแบบโจทย์เลขคณิต มีความยากอยู่ระหว่าง 30 % ถึง 85 %
อำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .20 ถึง .69 ความเชื่อถือได้เป็น .60 ความแม่นยำเป็น .14
มีประสิทธิภาพในการทำนายผลสำเร็จเป็น 2 %

6. ข้อทดสอบชุดสรุปความ มีความยากอยู่ระหว่าง 33 % ถึง 78 % อำนาจ
จำแนกอยู่ระหว่าง .26 ถึง .61 ความเชื่อถือได้เป็น .43 ความแม่นยำเป็น -.05 มี
ประสิทธิภาพในการทำนายผลสำเร็จในทางตรงข้ามเป็น 2 %

7. ข้อทดสอบรวมทุกชุด มีความเชื่อถือได้เป็น .71 ความแม่นยำเป็น .26
และมีประสิทธิภาพในการทำนายผลสำเร็จเป็น 3%

ในนี้เกี่ยวกับ จิตรพันธ์ จันทรศรีวงศ์¹⁸ ได้พัฒนาข้อสอบสมรรถภาพทางสมองเพื่อใช้
กับนักเรียนไทยชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยอาศัยแนวข้อสอบมาตรฐานของฟินเนอร์

¹⁸จิตรพันธ์ จันทรศรีวงศ์, "การพัฒนาข้อสอบสมรรถภาพทางสมอง เพื่อใช้กับนักเรียน
ไทย ในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาวิจัยการศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511).

(Pintner General Ability Test of Manual Maturity Long Form Level 2 and 3) ผลการวิจัยพบว่า หลังจากที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ข้อสอบฉบับสุดท้ายมีดัชนีความยาก อยู่ระหว่าง 21 % - 91 % อำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .28 ถึง .83 ความเที่ยงของข้อสอบ ชั้น ป. 5, ป. 6 และ ป. 7 เป็น .648, .722 และ .732 ตามลำดับ ความตรงของข้อสอบชั้น ป. 5, ป. 6 และ ป. 7 เป็น .661, .603 และ .753 ตามลำดับ

ในปี พ.ศ. 2512 พจน์ สะเพียรชัย¹⁹ ได้ทำการวิจัยองค์ประกอบของแบบทดสอบ ความถนัดทางการเรียนสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้น ป. 1 ของจังหวัดพระนคร เชียงใหม่ อ่างทอง ปัตตานี ศรีสะเกษ จังหวัดละ 2 โรงเรียน รวมทั้งหมด เป็น 669 คน ใช้แบบทดสอบความถนัดทางการเรียน 6 ฉบับ คือ

1. แบบทดสอบอุปมาอุปไมย
2. แบบทดสอบความสามารถในการอ่านตาราง
3. แบบทดสอบความสามารถทางการคำนวณ
4. แบบทดสอบความสามารถในการเห็นรูปซ้อนของรูปเหลี่ยมทรงตัน
5. แบบทดสอบความสามารถเชิงกล
6. แบบทดสอบความสามารถทางภาษา (ศัพท์)

003490

ผลการวิจัยได้พบว่า ค่าสหสัมพันธ์ของแบบทดสอบความสามารถทางภาษาแบบทดสอบ ความสามารถทางการคำนวณ แบบทดสอบความสามารถในการอ่านตารางกับเกณฑ์ มีค่าเท่ากับ .68, .70, .60 ตามลำดับ ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณของแบบสอบชุดนี้ = .81 และจากค่า สัมประสิทธิ์ของสมการถดถอย ภายในแบบทดสอบชุดนี้นี้ จะให้เห็นว่าแบบทดสอบที่มีประสิทธิภาพ ในการทำนายสูงสุดก็คือ แบบทดสอบความสามารถทางภาษา รองลงไปคือความสามารถทางการ คำนวณ และความสามารถในการอ่านตารางตามลำดับ

¹⁹พจน์ สะเพียรชัย, การวิจัยองค์ประกอบของแบบทดสอบความถนัดทางการเรียน สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2, คณะวิชาวิจัยการศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2512.

ปี พ.ศ. 2514 นิกา เมธชาวิชัย²⁰ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลการทดสอบความถนัดทางวิชาการ และผลการสอบคัดเลือกวิชาเอก กับความสำเร็จในการศึกษาของนักศึกษาวิทยาลัยวิชาการศึกษางานแสน และศึกษาวิชาการทำนายคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาเอกที่เหมาะสม ควรใช้คะแนนสอบคัดเลือกวิชาเอก หรือใช้คะแนนทดสอบความถนัดทางวิชาการหรือใช้คะแนนทั้ง 2 ชนิด ร่วมกันเป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกนักศึกษาประชากรแต่ละกลุ่มเป็นนักศึกษารุ่นเดียวกัน มีจำนวนทั้งหมด 552 คน วิเคราะห์หาความสัมพันธ์โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และแบบพหุคูณ ผลการวิจัยปรากฏว่า ปีการศึกษา 2512 แบบทดสอบคัดเลือกวิชาเอก ทำนายความสำเร็จในการศึกษาวิชาเอก ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภูมิศาสตร์ ได้ แบบทดสอบคัดเลือกวิชาเอกร่วมกับแบบทดสอบความถนัดทางวิชาการชุดต่อภาพทำนายวิชาเอกภาษาอังกฤษและภูมิศาสตร์ได้ แบบทดสอบคัดเลือกวิชาเอกร่วมกับแบบทดสอบชุดสรุปความทำนายวิชาเอกภาษาไทยได้ เฉพาะแบบทดสอบความถนัดทางวิชาการชุดต่อภาพ ทำนายวิชาเอกชีววิทยาได้ แบบทดสอบความถนัดทางวิชาการชุดสรุปความร่วมกับชุดภาษาไทย ทำนายวิชาเอกประวัติศาสตร์ได้ และในปีการศึกษา 2513 แบบทดสอบคัดเลือกวิชาเอกทำนายความสำเร็จในการศึกษาวิชาเอกภาษาไทย ประวัติศาสตร์ สังคมศึกษา ภาษาอังกฤษและภูมิศาสตร์ได้ แบบทดสอบคัดเลือกวิชาเอกร่วมกับแบบทดสอบชุดคณิตศาสตร์ ทำนายวิชาเอกสังคมศึกษาและภาษาอังกฤษได้ เฉพาะวิชาเอกสังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ และภูมิศาสตร์ ปีการศึกษา 2513 มีระดับนัยสำคัญที่ระดับ .01 นอกนั้นมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

²⁰นิกา เมธชาวิชัย, "ความสัมพันธ์ระหว่างผลการทดสอบความถนัดทางวิชาการ และผลการสอบคัดเลือกวิชาเอก กับความสำเร็จในการศึกษาของนักศึกษาวิทยาลัยวิชาการศึกษางานแสน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514).

ในปีเดียวกัน สุจิตต์ รักษ์เฒ่า²¹ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลการทดสอบความถนัดทางวิชาการและผลการสอบคัดเลือกวิชาเอก กับความสำเร็จในการศึกษาของนักศึกษาวิทยาลัยวิชาการศึกษาศึกษาพิษณุโลก โดยศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือกกับความสำเร็จในการศึกษาว่า ควรใช้คะแนนทดสอบความถนัดทางวิชาการหรือคะแนนสอบคัดเลือกวิชาเอก หรือทั้ง 2 ชนิด ร่วมกันจึงจะเหมาะสมในการคัดเลือกนักศึกษาวิทยาลัยวิชาการศึกษาศึกษาพิษณุโลก ผลการวิจัยปรากฏว่า คะแนนทดสอบความถนัดทางวิชาการมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการศึกษาวิชาเอกประวัติศาสตร์ วิชาเอกสังคมศึกษา และวิชาเอกคณิตศาสตร์ คะแนนสอบคัดเลือกวิชาเอกมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการศึกษาวิชาเอกประวัติศาสตร์ วิชาเอกภาษาไทย วิชาเอกภาษาอังกฤษ และวิชาเอกคณิตศาสตร์ และคะแนนทดสอบความถนัดทางวิชาการบางฉบับร่วมกับคะแนนสอบคัดเลือกวิชาเอกมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการศึกษาวิชาเอกประวัติศาสตร์ แต่ประสิทธิภาพในการทำนายของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนดังกล่าวมีค่าไม่สูงพอที่จะนำมาใช้เป็นตัวทำนายความสำเร็จในการศึกษาได้อย่างแน่นอน

ปี พ.ศ. 2515 ศิริกร ภูไพบูลย์²² ได้ใช้แบบทดสอบความถนัดทางมิติสัมพันธ์และเหตุผลเชิงนามธรรม ซึ่ง นิตดา รักษ์เฒ่า และ พูลศิริ แก้วกลางศึก ดัดแปลงจากแบบทดสอบ

²¹ สุจิตต์ รักษ์เฒ่า, "ความสัมพันธ์ระหว่างผลการทดสอบความถนัดทางวิชาการและผลการสอบคัดเลือกวิชาเอกกับความสำเร็จในการศึกษาของนักศึกษาวิทยาลัยวิชาการศึกษาศึกษาพิษณุโลก" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ปีการศึกษา 2514).

²² ศิริกร ภูไพบูลย์, "การใช้ความถนัดทางมิติสัมพันธ์และเหตุผลเชิงนามธรรมทำนายสัมฤทธิ์ผลในวิชาเรขาคณิต" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ปีการศึกษา 2515).

DAT From L ทำนายสัมฤทธิ์ผลในวิชาเรขาคณิต ผลการวิจัยปรากฏว่า ความถนัดทางมิติสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับสัมฤทธิ์ผลในวิชาเรขาคณิตด้วยขนาด .54 เหตุผลเชิงนามธรรมมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับสัมฤทธิ์ผลในวิชาเรขาคณิตด้วยขนาด .49 และความถนัดทางมิติสัมพันธ์ สามารถทำนายสัมฤทธิ์ผลในวิชาเรขาคณิตได้ 29.32 % เหตุผลเชิงนามธรรมสามารถทำนายสัมฤทธิ์ผลในวิชาเรขาคณิตได้ 23.69 % และความถนัดทางมิติสัมพันธ์ร่วมกับเหตุผลเชิงนามธรรม สามารถทำนายสัมฤทธิ์ผลในวิชาเรขาคณิตได้ 34.24 %

กรองแก้ว ไชยกุล²³ ได้ทำการวิจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดชัยนาทในด้านการอ่านและการเขียน โดยใช้คะแนนสอบไล่ปลายปีของนักเรียนทั้งหมด 1,008 คน และวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และสร้างสมการถดถอย พบว่าวิชาภาษาอังกฤษ และวิชาภาษาไทย มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลางค่อนข้างสูงทางด้าน การอ่าน และเขียน คะแนนวิชาภาษาไทยสามารถทำนายวิชาภาษาอังกฤษได้โดยใช้สมการถดถอย

รายงานการวิจัยด้านความสนใจในอาชีพ

ในปี ค.ศ. 1964 เมอร์ดอช²⁴ (Murdoch) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนในระดับวิทยาลัย ผลปรากฏว่า ส่วนมากเลือกจากความสนใจ/ความสามารถของตัวเอง และประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ช่วยให้ นักเรียนตัดสินใจได้

ศูนย์วิจัยทรัพยากร

²³กรองแก้ว ไชยกุล, "ความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดชัยนาท" (วิทยานิพนธ์ปริญญา-มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ปี 2515).

²⁴Joseph Mc Lean Reo, Murdoch, "An Investigation of the Factors in Fluencing the Occupational Choices of Selected College Students," Dissertation Abstracts, 25 (4) : 2351 October 1964.

ก็คือ การสนทนากับบุคคลที่ประกอบอาชีพนั้น ๆ และจากการอ่านหนังสือ

ในปี ค.ศ. 1974 แลร์ลี²⁵ (Larry) ได้ศึกษาถึงผลของความสนใจในอาชีพกับความรู้อันเกี่ยวกับอาชีพของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา และเปรียบเทียบอาชีพที่เลือกในอันดับ 1 2 และ 3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนจากทุก ๆ โรงเรียนใน Education Service Center Region XII และ XVI และ Conroe Independent School District จำนวนนักเรียนทั้งหมด 34,948 คน จาก 168 โรงเรียน พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่จะมีแนวโน้มที่จะเลือกอาชีพที่เขาคุ้นเคยมากที่สุด,

ในปีเดียวกัน เวินร็อธ²⁶ (Weinroth) ได้ศึกษาความสนใจในอาชีพของเด็กผู้หญิงวัยรุ่น (อายุ 13 - 18 ปี) โดยศึกษาจากนักเรียนใน Tioga and Potter Counties, Pennsylvania ตั้งแต่เกรด 8 - 12 โดยใช้แบบสอบถาม Hackman - Gaither Vocational Interest Inventory จากการวิจัยพบว่า ความสนใจของวัยรุ่นที่มีอายุน้อยจะมีความสนใจกว้างกว่าวัยรุ่นที่มีอายุสูงกว่า

²⁵Gilliam Robert Larry, "An Analysis of the Results of a High School Career Interest and Information Survey to Determine Relationship Between Career Preference and Knowledge of the Career" Dissertation Abstracts, 35 : 957 - A, August 1974.

²⁶Ralph, Weinroth, "A Developmental Study of the Vocational interest Patterns of Adolescent Girls Age Thirteen to Eighteen," Dissertation Abstracts, 35 (September, 1974), 1453 - A.

สำหรับการวิจัยในประเทศไทยนั้น ปี พ.ศ. 2500 เพียงใจ พึ่งพระเกียรติ²⁷

สำรวจความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเพื่อต้องการทราบถึงความสนใจและทัศนคติของนักเรียนในการประกอบอาชีพ และเพื่อทราบถึงอาชีพที่นักเรียนปรารถนาจะออกไปประกอบ ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนชายหญิงให้ความสนใจมากที่สุด คืออาชีพ แพทย์ รองลงไปคือ ครู พยาบาล เกษษกร และเลขาณุกการ ตามลำดับ เหตุผลที่ชอบอาชีพแพทย์ เพราะเป็นงานที่ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ รองลงไปเพราะตนเองชอบมากที่สุด คิดว่ารายได้ดี เป็นอิสระไม่ต้องพึ่งพาอาศัยผู้อื่น

ปี พ.ศ. 2507 อรอร ชื่นศิริ²⁸ ได้วิจัยการเลือกวิชาทางอาชีพศึกษาเพื่อศึกษาต่อของนักเรียนชายชั้น มศ. 3 ของ โรงเรียนราษฎรในจังหวัดพระนคร โดยออกแบบสอบถาม ผลปรากฏว่า นักเรียนส่วนมากต้องการศึกษาต่อในโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา มีเป็นจำนวนน้อยที่ต้องการศึกษาต่อในโรงเรียนอาชีวศึกษา โดยให้เหตุผลว่าเหมาะสมกับความถนัดและความสนใจของตนเอง เหตุผลรองลงมาสถิติถูกต้องไม่คือพอที่จะเรียนทางด้านมัธยมศึกษาตอนปลาย นอกนั้นตามใจผู้ปกครอง

ปี พ.ศ. 2509 ศิริลักษณ์ จินตกุล²⁹ วิจัยเรื่องการเปรียบเทียบอาชีพ และความมุ่งหวังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในพระนครกับต่างจังหวัด ปรากฏว่า นักเรียนส่วนมาก

²⁷เพียงใจ พึ่งพระเกียรติ, "การสำรวจความสนใจของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย" (วิทยานิพนธ์ คุรุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2500).

²⁸อรอร ชื่นศิริ, "การเลือกสาขาวิชาทางอาชีพศึกษา เพื่อศึกษาต่อของนักเรียน มศ. 3 โรงเรียนราษฎรในจังหวัดพระนคร พ.ศ. 2507" (วิทยานิพนธ์ คุรุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2507).

²⁹ศิริลักษณ์ จินตกุล, "การเปรียบเทียบการเลือกอาชีพและความมุ่งหวังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในพระนครกับต่างจังหวัด" (วิทยานิพนธ์ คุรุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2509).

ต้องการศึกษาต่อ นักเรียนชายทั้งจังหวัดพระนครและต่างจังหวัดเลือกเรียนต่อมัธยมศึกษาตอนปลายมากที่สุด รองลงมา นักเรียนชายจังหวัดพระนครเลือกพาณิชย์การ และเตรียมทหาร แต่ นักเรียนชายต่างจังหวัดเลือกฝึกหัดครู และเกษตรกรรม สำหรับนักเรียนหญิงในพระนคร ต้องการเรียนพาณิชย์การ และมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา เป็นฝึกหัดครู นักเรียนหญิงต่างจังหวัดเลือกมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญเป็นอันดับหนึ่ง และฝึกหัดครู เป็นอันดับรองลงมา

ปี พ.ศ. 2510 บุพพรณี ศุขสมิติ³⁰ ศึกษาถึงค่านิยมทางอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพระนคร ธนบุรี พบว่ามีความแตกต่างระหว่างนักเรียนชายและหญิงในการเลือกค่านิยมทางอาชีพที่เกี่ยวกับการทำงานกับวัตถุ ความต้องการของประเทศ ความมีเกียรติ การสามารถหารายได้พิเศษ และมีความสัมพันธ์ระหว่างสติปัญญา กับค่านิยมทางอาชีพของนักเรียน คือ นักเรียนที่มีสติปัญญาสูง เห็นความสัมพันธ์ของเกณฑ์การเลือกอาชีพ คั่งกล่าว แต่ นักเรียนสติปัญญาต่ำไม่เห็น และมีความสัมพันธ์ระหว่างระดับอาชีพของบิดามารดากับค่านิยมทางอาชีพของนักเรียนบางข้อ คือ การมีอิสระในการทำงาน งานที่ไม่จำเจจนเกิดความเบื่อหน่าย ความต้องการของประเทศหรือสังคม การไม่สิ้นเปลืองค่าใช้จ่าย การได้รับชื่อเสียงและเกียรติยศ

ปี พ.ศ. 2511 วัฒนา กรกำแหง และสถาพร พันธุ์ณี³¹ ได้วิจัยเรื่องการสำรวจความต้องการเกี่ยวกับการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปรากฏว่านักเรียนชายหญิง ตัดสินใจเลือกอาชีพด้วยตนเอง นักเรียนชายตัดสินใจเลือกอาชีพ แพทย์ วิศวกร และทหาร นักเรียนหญิงต้องการเป็น ครู พยาบาล และรับราชการ สำหรับการศึกษาค้นคว้าชีวิตศึกษานั้น นักเรียนสนใจน้อยที่สุด

³⁰บุพพรณี ศุขสมิติ, "ค่านิยมทางอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพระนครธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510).

³¹วัฒนา กรกำแหง และ สถาพร พันธุ์ณี, "การสำรวจความต้องการเกี่ยวกับการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511).

ปี พ.ศ. 2514 อาริยา เกตศรีเมฆ³² ได้ศึกษาความต้องการศึกษาต่อของนักเรียนชั้น มศ. 3 ในจังหวัดพระนคร ปีการศึกษา 2514 โดยใช้แบบสอบถามในการรวบรวมข้อมูลพบว่า สาเหตุที่นักเรียนชายหญิง เลือกรับเรียนต่อ มศ. 4 - 5 สายสามัญ เพราะต้องการเข้าเรียนต่อระดับมหาวิทยาลัย ส่วนที่เลือกรับสายอาชีวศึกษา เพราะเหมาะสมกับความสามารถและความถนัดของตนเองมากที่สุด และเพราะชอบเป็นเหตุรองลงมา

และในปีเดียวกันนี้ ยุพดี รัตนานิคม³³ ได้สำรวจความสนใจของนักเรียนชั้น มศ. 3 จังหวัดจันทบุรีที่มีต่ออาชีวศึกษา โดยออกแบบสอบถามผลปรากฏว่า นักเรียนส่วนมากให้เหตุผลถึงในการต่อทางด้านอาชีวศึกษาว่า เป็นความประสงค์ของบิดามารดา รองลงไปเป็นความสมัครใจของนักเรียนเอง เรียนตามเพื่อน มีผู้แนะนำ เรียนตามที่ต้องการ และให้ความเห็นว่า เรียนในอาชีวศึกษาเป็นของง่าย แต่นักเรียนส่วนใหญ่ไม่สนใจอ่านและฟังบทความเกี่ยวกับวิชาชีพ มีจำนวนน้อยที่อ่านและฟังบทความเหล่านั้น และนักเรียนมีความเห็นว่าเนื้อหาวิชาและการสอนวิชาชีพควรจะแตกต่างกันไปตามลักษณะท้องถิ่น

ปี พ.ศ. 2515 สนั่น ประจงจิตร³⁴ ได้ศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกอาชีพของนักเรียน มศ. 3 ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม และโรงเรียน

³²อาริยา เกตศรีเมฆ, "ความต้องการศึกษาต่อของนักเรียนชั้น มศ. 3 ในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514).

³³ยุพดี รัตนานิคม, "การสำรวจความสนใจของนักเรียนชั้น มศ. 3 จังหวัดจันทบุรีที่มีต่ออาชีวศึกษา" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514).

³⁴สนั่น ประจงจิตร, "การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้น มศ. 3 ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม และในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาในเขตอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ปีการศึกษา 2514" (ปริญฎกานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2515).

มัธยมแบบธรรมดาในเขตอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ผลจากการวิจัยพบว่า นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมได้รับแรงจูงใจในการเลือกอาชีพเรียงลำดับดังนี้ ความถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว ลักษณะของงาน และความก้าวหน้า เกียรติยศ ชื่อเสียง เงิน ความจำเป็นและบุคคล ส่วนนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาได้รับแรงจูงใจในการเลือกอาชีพเรียงลำดับดังนี้คือ ความถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว เกียรติยศ ชื่อเสียง ลักษณะของงานและความก้าวหน้า เงิน ความจำเป็นและบุคคล

จากที่ได้ศึกษาถึงการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความถนัดและความสนใจของนักเรียนดังกล่าวแล้ว ทำให้ผู้วิจัยเห็นคุณค่าของการศึกษา ความถนัด และความสนใจที่จะเป็นตัวพยากรณ์ถึงความสำเร็จในอนาคตของนักเรียนได้ เพราะจะมีส่วนช่วยให้ทราบว่า ถ้ามีความถนัดและความสนใจในค่านาง ๆ สูงแล้ว จะทำให้สัมฤทธิ์ผลในค่านางนั้นสูงหรือไม่ เพื่อจะได้เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย